

Nederlandse tekst (titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973).

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

Nr. 76.717 van 28 oktober 1998

A. 66.632/VI-12.991

A. 68.455/VI-13.179

- In zake :
1. de vereniging zonder winstoogmerk "NATIONALE FEDERATIE DER ZAGERIJEN",
 2. de vereniging zonder winstoogmerk "FEDERATION BELGE DES EXPLOITANTS FORESTIERS ET DES MARCHANDS DE BOIS DE MINE ET DE PAPETERIE", afgekort als "FEDEMAR",
 3. de besloten vennootschap met beperkte aansprakelijkheid "LALOYAUX BOIS".
 4. de naamloze vennootschap "Etablissements Yvan CARLIER",

die woonplaats hebben gekozen bij
Mr. Jacqueline OOSTERBOSCH,
advocaat,
boulevard E. de Laveleye 14
4020 Luik,

tegen :

de Provincie Henegouwen,
die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Pierre LEFEVRE, advocaat,
boulevard Devreux 24
6000 Charleroi.

DE RAAD VAN STATE, VIe KAMER,

Gezien het op 29 november 1995 ingediende verzoekschrift, waarbij de vereniging zonder winstoogmerk "Nationale federatie der zagerijen", de vereniging zonder winstoogmerk "Fédération nationale des exploitants forestiers et des marchands de bois de mine et de papeterie", de besloten vennootschap met beperkte aansprakelijkheid "LALOYAUX BOIS" en de naamloze vennootschap "Etablissements Yvan CARLIER" de nietigverklaring vorderen van :

1. het besluit van 22 juni 1995 van de provincieraad van Henegouwen houdende goedkeuring van een verordening betreffende de heffing van belasting op de exploitatie van beboste oppervlakten;
2. het besluit van dezelfde datum van dezelfde provincieraad tot vaststelling van de aanslagvoet van de genoemde belasting voor 1995;

Gezien het op 5 april 1996 ingediende verzoekschrift, waarbij de vereniging zonder winstoogmerk "Nationale federatie der zagerijen", de vereniging zonder winstoogmerk "Fédération nationale des exploitants forestiers et des marchands de bois de mine et de papeterie" en de naamloze vennootschap "Etablissements Yvan CARLIER" de nietigverklaring vorderen van het besluit van 17 oktober 1995 van de genoemde provincieraad tot vaststelling van de aanslagvoet van de voornoemde belasting voor het jaar 1996;

Gezien de regelmatig uitgewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag van de heer GILLIAUX, auditeur bij de Raad van State;

Gelet op de beschikking van 23 december 1997 waarbij de neerlegging van het dossier en het verslag ter griffie wordt gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gezien de laatste memories;

Gelet op de beschikking van 20 augustus 1998, waarvan aan de partijen kennis is gegeven en waarbij wordt bepaald dat de zaak voorkomt op de terechtzitting van 21 oktober 1998;

Gehoord het verslag van de heer CLOSSET, kamervoorzitter;

Gehoord de opmerkingen van Mr. OOSTERBOSCH, die voor verzoeksters verschijnt, en van Mr. THIEL, loco Mr. LEFEVRE, die voor de verwerende partij verschijnt;

Gehoord het andersluidend advies van de heer GILLIAUX, auditeur bij de Raad van State;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat het besluit van 22 juni 1995 van de provincieraad van Henegouwen, dat op 2 oktober 1995 in het bestuursmemoriaal van die provincie bekendgemaakt is en dat de eerste handeling is die met beroep nr. A. 66.632/VI-12.991 bestreden wordt, als volgt gesteld is :

" De provincieraad van Henegouwen,

Gelet op artikel 16 van de gewone wet tot hervorming der instellingen van 9 augustus 1980, vervangen bij de wet van 9 juli 1982, inzonderheid op paragraaf 4;

Gelet op de provinciewet, inzonderheid op artikel 66;

Gelet op de bepalingen van het decreet van het Ministerie van het Waals Gewest van 20 juli 1989;

Gelet op de wet van 23 december 1986 betreffende de invordering en de geschillen ter zake van provinciale en plaatselijke heffingen;

Gelet op de artikelen 170 en 173 van de Grondwet, die de belastingbevoegdheid van de provincies vastleggen;

Op voorstel van de bestendige deputatie,

Besluit :

Artikel 1 : Met ingang van 1 januari 1995 wordt ten voordele van de provincie Henegouwen een directe jaarlijkse quotiteitsbelasting gevestigd op de exploitatie van beboste oppervlakten (met uitzondering van de beplantingen die elkaar snel afwisselen) op het grondgebied van de provincie, waarbij de hoeveelheden en kwaliteiten hout die gedurende het belastingjaar geëxploiteerd zijn, als basis genomen worden.

Artikel 2 : De belasting is verschuldigd door de exploitant van de beboste oppervlakten.

In de verordening wordt onder exploitant verstaan, iedere natuurlijke of rechtspersoon, die eigenaar van de bossen is of ze gekocht heeft met of zonder de grond met het oog op de exploitatie ervan, en voor rekening van wie het kappen of binnenhalen van windworp uitgevoerd wordt.

De exploitatie wordt geacht plaats te grijpen op de plaats waar de geëxploiteerde bossen zich vóór de kapping bevinden.

Artikel 3 : Vóór 30 januari van het jaar dat volgt op het betrokken aanslagjaar zendt de exploitant aan de bestendige deputatie van de provincieraad van Henegouwen, algemene inspectie van Financiën, avenue Général de Gaulle, 102, 7000 Bergen, een aangifte toe onder vermelding van alle exploitaties die in de loop van het belastingjaar plaatsgehad hebben, met, voor elk van die exploitaties, de identiteit en het nauwkeurige adres van de verkoper, alsmede de verkoopprijs voor elk lot.

In die aangifte wordt bovendien, per gemeente en gehucht, zo nodig per kadastraal perceel, de ligging aangegeven van de verkochte producten, alsmede alle inlichtingen die een gemakkelijke controle mogelijk maken, inzonderheid het aantal gekapte of te kappen bomen en het volume ervan in kubieke meter, per soort en per categorie, en, eventueel, in geval van verkoop tegen een abnormaal lage prijs, de redenen van die

abnormale toestand : windworp, rode molm, moeilijke exploitatie of toegang, houtafval, enz.

Bij die aangifte wordt een voor echt verklaard afschrift gevoegd van elke verkoopakte of elk aankoopborderel dat moet dienen voor de inning van de belasting op de toegevoegde waarde.

In geval van persoonlijke exploitatie van de bossen gedurende het betrokken aanslagjaar dienen de eigenaar, bezitter, erfpachter, opstalhouder of vruchtgebruiker aan de bestendige deputatie van de provincieraad van Henegouwen vóór 30 januari van het jaar dat volgt op het betrokken aanslagjaar een behoorlijk ondertekende aangifte toe te zenden, waarin hun identiteit en volledig adres, de raming van de totale waarde van de verrichte kappingen, alsmede van de waarde per kubieke meter van elk van de gekapte of te kappen producten naargelang van de ligging, de soort of de categorie ervan, vermeld worden, en eventueel de redenen van een abnormaal lage raming.

Ingeval in een verkoopcontract het aantal kubieke meter na de kapping bepaald is, geschiedt de voormelde aangifte voorlopig. Ze moet, met het oog op de betrokken verkoop, een raming van het volume in kubieke meter en van de waarde per kubieke meter van elk van de te kappen producten bevatten.

Binnen acht dagen na de kapping zenden de betrokkenen een aanvullende aangifte betreffende die verkoop toe.

Artikel 4 : De verkoper stelt van zijn kant de bestendige deputatie in kennis van iedere verkoop die plaatsgehad heeft, uiterlijk twee dagen vóór de dag waarop de kapping moet beginnen en, in ieder geval, binnen vijftien dagen te rekenen vanaf het opstellen van de verkoopakte of van het aankoopborderel. Hij vermeldt hierbij de identiteit en het nauwkeurige adres van de exploitant, de ligging van het verkochte hout, het volume te kappen hout in kubieke meter, per soort en per categorie, en de verkoopprijs.

De verkoper, indien hij de grond niet verkocht heeft, of de koper, indien hij de grond gekocht heeft, vermeldt uitdrukkelijk dat hij de door de bestendige deputatie met name aangewezen personen machtigt om de geëxploiteerde percelen te bezoeken op de ogenblikken waarop ze die voor de controle het meest geschikt achten.

Artikel 5 : Indien een overtreding van deze verordening vastgesteld wordt, namelijk wanneer geen aangifte gedaan is binnen de in artikel 3 vermelde termijn of wanneer de aangifte onvolledig is, worden de omzeilde belastingen geheven volgens de procedure

van de ambtshalve heffing, onverminderd de eventuele toepassing van het dubbele recht, overeenkomstig de bepalingen van de algemene verordening betreffende de heffing van de provinciebelastingen.

Wanneer de verkoop van producten op stam openbaar geschiedt en zonder voorbehoud van enige aard - inzonderheid ten aanzien van de kubiek, de rode molm, de houtafval, enz. - mogen de belastingplichtigen zich niet beroepen op het feit dat geen aangifte gedaan is, op de vertraging waarmee de aangifte gedaan is of op een vergissing in de aangifte door de instrumenterende openbaar officier of door de voorzitter van de verkoop, om aan de belasting en de ambtshalve inkohiering, en eventueel aan de verdubbeling van het omzeilde recht, te ontsnappen.

Artikel 6 : Op basis van de bezorgde aangifte zenden de provinciale overheidsdiensten jaarlijks aan de belastingplichtige het overzicht toe van de exploitatieverrichtingen die tijdens het verlopen jaar uitgevoerd zijn, waarbij het bedrag vermeld wordt van de belasting die op grond van het genoemde overzicht verschuldigd is.

De belasting is betaalbaar op de bijzondere rekening van de provincie die te dien einde geopend is, binnen tien dagen te rekenen vanaf het door de provinciale overheidsdiensten ingediende verzoek tot betaling.

Na afloop van die termijn is de administratie der directe belastingen met de inning en de vervolging belast, met toepassing van de ter zake van kracht zijnde wettelijke bepalingen.

Artikel 7 : de algemene verordening betreffende de heffing van de provinciebelastingen is van toepassing op de onderhavige belasting, voor zover er niet van afgeweken wordt in de bijzondere bepalingen die voorafgaan.

Artikel 8 : De vorige verordening betreffende de provinciebelasting op de geëxploiteerde bossen wordt met ingang van 1 januari 1995 opgeheven en op die datum door deze verordening vervangen";

Overwegende dat de provincieraad van Henegouwen, met zijn besluit van 22 juni 1995, dat de tweede handeling vormt die met het voornoemde beroep nr. A. 66.632/VI-12.991 bestreden wordt, en met zijn besluit van 17 oktober 1995, dat de handeling vormt die met beroep nr. A. 68.455/VI-13.179 bestreden wordt,

respectievelijk voor het jaar 1995 en voor het jaar 1996, de aanslagvoet van de bewuste belasting vastgesteld heeft op 6 pct. van de verkoopprijs van het hout op stam, in geval van aankoop van exploiteerbaar hout, of van de handelswaarde van het hout op stam die berekend wordt tegen de normale koers van de dag van de eerste kapping, in geval van persoonlijke verwerking van het hout, waarbij in elk geval de hoeveelheden in de loop van het belastingjaar geëxploiteerd hout als basis genomen worden;

I. Wat betreft de verknochtheid

Overwegende dat de beroepen verknocht zijn en dat er grond is om ze samen te voegen;

II. Ten aanzien van de ontvankelijkheid

A. Beroepen van de VZW's "Nationale federatie der zagerijen" en "FEDEMAR".

Overwegende dat de verwerende partij in haar laatste memories verklaart dat ze een exceptie van niet-ontvankelijkheid opwerpt tegen de beroepen in zoverre ze ingesteld zijn door de verenigingen zonder winstoogmerk "Nationale federatie der zagerijen" en "FEDEMAR", omdat die verenigingen op de griffie van de rechtbank van eerste aanleg geen lijst van al hun leden en de jaarlijkse aanpassingen van die lijst hebben neergelegd, want dat de neerlegging die ze op 8 augustus en 15 oktober 1997 gedaan hebben, te laat is geschied en dus niets ter zake doet, zodat ze zich tegenover derden niet op hun rechtspersoonlijkheid kunnen beroepen en hun beroepen niet-ontvankelijk zijn omdat ze niet de vereiste juridische hoedanigheid hebben;

Overwegende dat de bewuste verzoekende verenigingen in hun laatste memorie erkennen dat ze "hun situatie pas op 8 augustus en 15 oktober 1997 geregulariseerd hebben, door de neerlegging van de lijst van hun leden op de griffie van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel"; dat ze evenwel betogen dat " ... ervan uitgegaan wordt dat een dagvaarding door een VZW die de bewuste lijst niet heeft neergelegd, ontvankelijk dient te worden verklaard, indien, vóór het sluiten van de debatten, de vereniging haar situatie "geregulariseerd" heeft en zij achteraf in haar recht hersteld wordt om zich tegenover derden op haar rechtspersoonlijkheid te beroepen - een recht dat niet kan worden uitgeoefend doordat geen bekendmaking heeft plaatsgevonden in de vorm van de neerlegging van de ledenlijst";

Overwegende dat krachtens artikel 1, eerste lid, van de wet van 27 juni 1921 waarbij aan de verenigingen zonder winstgevend doel en aan de instellingen van openbaar nut rechtspersoonlijkheid wordt verleend, een vereniging zonder winstoogmerk alleen rechtspersoonlijkheid geniet, indien zij aan de voorwaarden gesteld door die wet voldoet; dat volgens artikel 3 van de bewuste wet de vereniging rechtspersoonlijkheid bezit vanaf de dag waarop haar statuten, alsmede de identiteit van haar beheerders in het Belgisch Staatsblad bekendgemaakt zijn; dat evenwel artikel 10 van dezelfde wet de verplichting oplegt om binnen de maand na de bekendmaking van de statuten op de griffie van de burgerlijke rechtbank een lijst neer te leggen van alle leden van de vereniging, alsmede, elk jaar, van de wijzigingen die zich met betrekking tot de leden hebben voorgedaan; dat, indien aan die vormvereisten niet voldaan is, zulk een vereniging zich tegenover derden niet op haar bestaan kan beroepen en derhalve niet als eiseres kan worden toegelaten; dat

hieruit volgt dat in dat geval, en tenzij aan de vormvereiste voldaan is vóór het verstrijken van de termijn om beroep in te stellen, het beroep van de vereniging tot nietigverklaring van een administratieve handeling bij de Raad van State niet ontvankelijk is;

Overwegende dat, zoals de bewuste verzoekende verenigingen erkennen, aan de voormelde vormvereisten pas op 8 augustus 1997 is voldaan, voor de eerste, en op 15 oktober 1997, voor de tweede, dit is in de loop van het geding en na het verstrijken van de termijn om beroep in te stellen; dat verzoeksters beroepen derhalve niet-ontvankelijk zijn;

B. Beroep van de N.V. "Yvan Carlier".

Overwegende dat de verwerende partij in haar laatste memories verklaart dat ze een exceptie van niet-ontvankelijkheid opwerpt tegen de beroepen in zoverre ze ingesteld zijn door de N.V. "Yvan Carlier", omdat "die vennootschap geen afschrift van haar statuten bijgevoegd heeft";

Overwegende dat de bewuste vennootschap haar statuten, de akten tot wijziging ervan, de akte van aanstelling van haar bestuurders, alsmede het bewijs van de bekendmaking van die akten als bijlage bij haar laatste memories gevoegd heeft; dat ze dus het bewijs levert dat ze wettelijk bestaat en bevoegd is om in rechte te treden; dat de exceptie niet kan worden aangenomen;

C. Beroep van de B.V.B.A. "Laloyaux".

Overwegende dat de verwerende partij in haar laatste memorie, betreffende beroep A. 66.632/VI-12.991, betoogt dat het genoemde beroep, in zoverre het door de

P.V.B.A. "Laloyaux" ingesteld is, niet-ontvankelijk is "omdat er evenmin een afschrift van haar statuten bijgevoegd is" en omdat het besluit om dat beroep in te stellen bovendien "genomen is door een niet-bevoegd orgaan (...) : de algemene vergadering, terwijl het beroep door de zaakvoerder ingesteld had moeten worden";

Overwegende dat de bewuste verzoekende vennootschap haar statuten als bijlage bij haar laatste memorie overgelegd heeft, alsmede het bewijs van de bekendmaking ervan overeenkomstig de wet; dat naar luid van artikel 14 van de genoemde statuten, de zaakvoerders Robert en Hubert Laloyaux met "de ruimste bevoegdheden" bekleed zijn, en hierbij "gezamenlijk of afzonderlijk" optreden, "de handelingen mogen stellen die noodzakelijk of nuttig zijn om het sociaal doel van de vennootschap te verwezenlijken, behoudens de handelingen die de wet voorbehoudt aan de algemene vergadering" en er onder meer mee belast zijn de vennootschap tegenover derden en in rechte te vertegenwoordigen, hetzij als eiseres, hetzij als verweester; dat weliswaar blijkt dat de algemene vergadering, bijeengekomen op 13 november 1995, "besloten (heeft) om bij de Raad van State een beroep tot nietigverklaring in te stellen tegen de door de provincie Henegouwen voor het aanslagjaar 1995 uitgevaardigde verordening"; dat evenwel uit de notulen van die vergadering blijkt dat de vergadering "de heer Hubert LALOYLAUX belast (heeft) met de uitvoering van dat besluit", wat de laatstgenoemde gedaan heeft, waarbij hij opgetreden is als zaakvoerder, en dan ook gebruik heeft gemaakt van de bevoegdheid om in rechte te vertegenwoordigen, welke bevoegdheid hij aan de statuten ontleende; dat de exceptie niet kan worden aangenomen;

III. Ten aanzien van de grond

Overwegende dat een eerste middel ontleend wordt aan "schending van artikel 7 van het decreet van 2-17 maart 1791 tot afschaffing van het gildewezen, van artikel 1, § 1, van de wet van 18 juli 1860 houdende afschaffing van de gemeentecollecties, van de bepalingen van de bijzondere wet tot hervorming der instellingen van 8 augustus 1980 en van de gewone wet tot hervorming der instellingen van 9 augustus 1980 en inzonderheid van artikel 6, § 1, VI, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980, zoals ze gewijzigd is bij de wet van 8 augustus 1988, van artikel 46 van de gewone wet tot hervorming der instellingen van 9 augustus 1980 en van artikel 170 van de Grondwet", doordat de bestreden verordeningen, vanaf 1 januari 1995, een jaarlijkse belasting, directe quotiteitsbelasting genaamd, invoeren op de exploitatie van beboste oppervlakten op het grondgebied van de provincie Henegouwen, waarbij de hoeveelheden en kwaliteiten hout die gedurende het belastingjaar geëxploiteerd zijn, als basis genomen worden, welke belasting vastgesteld is op 6 pct. van de verkoopprijs van het hout op stam in geval van aankoop van exploiteerbaar hout, met dien verstande :

- dat onder exploitant verstaan wordt, "iedere natuurlijke of rechtspersoon die eigenaar van de bossen is of ze gekocht heeft met of zonder de grond met het oog op de exploitatie ervan en voor rekening van wie het kappen of het binnenhalen van windworp uitgevoerd wordt, en dat de exploitatie geacht wordt plaats te grijpen op de plaats waar de geëxploiteerde bossen zich vóór het kappen bevinden":
- dat in de aangifte van de "exploitant" de identiteit en het adres van de verkoper nauwkeurig moeten worden aangegeven, alsmede de verkoopprijs voor elk lot, de ligging van de verkochte producten, het aantal gekapte of te kappen bomen en het volume ervan in

kubieke meter, per soort en per categorie en, eventueel, in geval van verkoop tegen een abnormaal lage prijs, de redenen van die abnormale toestand : windworp, rode molm, moeilijk toegankelijke exploitatie, houtafval, enz.;

- dat bij die aangifte een voor echt verklaard afschrift dient te worden gevoegd van elke verkoopakte of elk aankoopborderel dat moet dienen voor de inning van de B.T.W.;
- dat de verkoper de bestendige deputatie in kennis dient te stellen van elke gesloten verkoop, met nauwkeurige vermelding van de identiteit en het adres van de "exploitant", de ligging van de verkochte goederen, het te kappen volume in kubieke meter, per soort en per categorie, en de verkoopprijs, terwijl artikel 170, § 3, van de Grondwet de fiscale autonomie van de provincies alleen vastlegt onder voorbehoud van de bij de wet bepaalde uitzonderingen; dat uit de bijzondere en de gewone wet tot hervorming der instellingen van 8 en 9 augustus 1980, inzonderheid uit artikel 6, § 1, VI, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980, zoals ze gewijzigd is bij de wet van 8 augustus 1988, blijkt dat de nieuwe structuur van de Staat berust op een economische en monetaire unie, namelijk het institutioneel kader van een economie die steunt op geledingen en die gekenmerkt wordt door een eenheidsmarkt en een eenheidsmunt; dat het bestaan van zulk een unie in de eerste plaats het vrije verkeer van goederen en productiefactoren tussen de geledingen van de Staat impliceert, met inbegrip van de ondergeschikte besturen; dat immers uit artikel 46 van de wet van 9 augustus 1980 voortvloeit dat de handelingen van de ondergeschikte besturen niet strijdig mogen zijn met de grondbepalingen die de structuur van de Staat regelen en, bijgevolg met de

bepalingen van de voormelde wetten tot hervorming der instellingen;

dat uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 18 juli 1860 houdende afschaffing van de gemeenteectrooien en uit het koninklijk besluit van 2 augustus 1860 genomen ter uitvoering van die wet, volgt dat het eveneens ging om het onderwerp van de omstreden belasting, namelijk de exploitatie van boskappingen of nog van de beboste oppervlakten; dat het besluit om de gemeenteectrooien af te schaffen genomen is omdat ze een belemmering van de vrije concurrentie, alsmede van de nijverheid en handel vormden;

dat de wet van 18 juli 1860 weliswaar alleen de gemeenteectrooien heeft afgeschaft; dat, hoewel de vrijheid van handel en nijverheid, gewaarborgd door artikel 7 van het decreet van 2-17 maart 1791, niet absoluut is, ze niettemin nauw verbonden blijft aan het vrije verkeer en niet aan zodanige beperkingen onderworpen mag zijn dat de economische en monetaire unie tussen de verschillende geledingen van de Staat in het gedrang gebracht wordt;

uit de gezamenlijke lezing van de bepalingen van de bijzondere en de gewone wet tot hervorming der instellingen van 8 en 9 augustus 1980, inzonderheid van artikel 6, § 1, VI, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 en van artikel 46 van de gewone wet van 9 augustus 1980, alsmede van artikel 7 van het decreet van 2-17 maart 1791, volgt dat er afgeweken wordt van de fiscale autonomie van de provincies die in artikel 170, § 3, van de Grondwet vastgelegd is; dat ondanks de omschrijving als jaarlijkse directe belasting op de exploitatie van bossen, wouden en laanbeplantingen, die in de bestreden verordening gebruikt wordt, de omstreden belasting een indirecte belasting is die daardoor gekenmerkt wordt dat ze een verrichting of een feit tot grondslag heeft waarvan

de uitvoering de verplichting meebrengt om een belasting te betalen die geheven wordt op de verwerkte grondstoffen en waarvan het bedrag vastgesteld wordt naargelang van de hoeveelheden en van de prijs van de grondstoffen die bij die verrichtingen gebruikt worden; dat wanneer "de exploitant" geen eigenaar van de grond is, de belastbare grondslag niet een werkelijke blijvende toestand is die op het grondgebied van de provincie Henegouwen bestaat - doordat de bewuste exploitatie pas tot stand komt met behulp van opeenvolgende fictieve toestanden - maar uitsluitend bestaat in de aankoop van hout op stam om het te kappen; dat die verrichtingen van aankoop van hout op stam, namelijk de aankoop van wat eens meubels zullen zijn, van verschillende eigenaars, uit de aard der zaak op zichzelf staande verrichtingen zijn, evenals trouwens de verrichtingen van het kappen om het gekochte hout van de grond te scheiden;

dat noch de omstandigheid dat de belasting jaarlijks ineens geïnd wordt, en niet meer na elke verrichting, noch de omstandigheid dat de koper "exploitant" genoemd wordt, de werkelijke aard van de belasting wijzigen, welke belasting geheven wordt op de verrichtingen van de aankoop van hout op stam met het oog op de kapping ervan en vastgesteld is op 6 pct. van de verkoopprijs van die stammen; dat dat gewoon wijzen van inning van de belasting zijn die alleen vastgesteld zijn met de uitdrukkelijke bedoeling om de door het arrest van het Hof van Cassatie gevestigde rechtspraak van 10 november 1994 te omzeilen; dat de indirecte aard van de belasting nog bevestigd wordt door het feit dat ze vastgesteld is op 6 pct. van de verkoopprijs, en niet op een bepaald bedrag, rekening houdend met de gewonnen hoeveelheden, dat ze aangerekend wordt aan de koper van het hout, die door het loutere kappen voor zijn

rekening geacht wordt exploitant te zijn, dat geen rekening gehouden wordt met de fiscale draagkracht van de belastingplichtige en dat ze voelbaar is in het latere handelsverkeer; dat, gesteld zelfs dat de omstreden belasting een directe belasting is, ze in alle gevallen, wat betreft het hout dat in de provincie Henegouwen gewonnen wordt, een duidelijke handicap op de markt meebrengt en, als gevolg hiervan, leidt tot een verstoring van de concurrentie ten opzichte van dezelfde grondstoffen uit de andere provincies van het Rijk; dat ze een aanzienlijke belemmering van het vrije verkeer en van de vrijheid van handel en nijverheid oplevert, een belemmering die onverenigbaar is met de economische en monetaire unie van de geledingen van de Belgische Staat waarop de nieuwe structuur van deze staat berust; dat hieruit volgt dat de bestreden belastingverordening in strijd is met de wetsbepalingen waarnaar in het middel verwezen wordt";

Overwegende dat de verwerende partij in haar antwoord stelt dat een belasting, om als een octrooi te kunnen worden beschouwd, een indirecte belasting moet zijn en dat de omstreden belasting geenszins dat karakter vertoont; dat ze immers opmerkt dat die belasting niet geheven wordt op afzonderlijke feiten of situaties, maar op een situatie die uit de aard der zaak blijvend is, omdat ze de bosbouwers treft, en dat ze bovendien jaarlijks geheven wordt op grond van de hoeveelheden hout die gedurende het voorgaande jaar gekocht of geëxploiteerd zijn, dat de grondslag voor de heffing ervan geen verband houdt met de werkelijk gemaakte winst, maar dat ze vastgesteld is op een percentage dat niets afdoet aan de directe of indirecte aard ervan en perfect wettelijk is; dat de verwerende partij in hoofdzaak het volgende betoogt ter adstructie van die argumentatie :

1° de belasting is alleen verschuldigd door de bosbouwers, namelijk personen die uit hoofde van die exploitatie verrichtingen van aankoop en verkoop van hout doen; inderdaad :

- artikel 2, eerste en tweede lid, van de verordening van 22 juni 1995 bepaalt dat de belasting verschuldigd is door de exploitant van beboste oppervlakten, waarbij de eigenaar van de bossen die beboste oppervlakten gekocht moet hebben "met het oog op de exploitatie ervan", om zelf te worden belast;
- die verordening is van toepassing op iedere persoon die hout gekocht heeft "met het oog op de exploitatie ervan", door het te kappen en vervolgens te verkopen; de belasting heeft dus niet betrekking op afzonderlijke handelingen of verrichtingen, maar op een situatie die uit de aard der zaak blijvend is en aanleiding kan geven tot een periodieke retributie;
- zoals in artikel 1 van de verordening aangegeven is, treft de belasting de belastingplichtige wegens de uitoefening van zijn nijverheid, handel of beroep, op grond van een gegeven en ongeacht de winst of het behaalde voordeel; het gaat dus niet om een belasting die geheven wordt op voorbijgaande handelingen, verrichtingen of feiten, die uit de aard der zaak afzonderlijk bestaan, zelfs als ze zich meermaals voordoen, maar om een directe belasting die een belastingplichtige treft doordat hij een beroep uitoefent;
- zoals voor de belastingen of de waterwinningen, wordt de omstreden belasting geheven op een geheel van verrichtingen die gespreid zijn over een bepaalde periode, zelfs als die geen vaste installaties vergen, omdat in het onderhavige geval de exploitatie blijvend is, en zelfs indien de belasting geheven wordt op grond van een percentage en niet van een bedrag, omdat het percentage van de belasting niet bepalend is voor directe of indirecte aard ervan;

2° de omstreden belasting wordt jaarlijks geheven op basis van de hoeveelheden hout die gedurende het betrokken aanslagjaar gekocht of geëxploiteerd zijn; ze wordt dus niet geïnd na elke verrichting; het is dus geen indirecte belasting, omdat het gaat om het geheel van de exploitatieverrichtingen en dat geheel belast wordt op grond van een jaarlijks gegeven betreffende de activiteit;

3° de grondslag van de belasting is, hetzij de verkoopprijs, hetzij de handelswaarde van het product op stam; die wijze van berekening doet niets af aan de aard van de belasting, doordat die belasting de exploitant treft wegens de uitoefening van zijn nijverheid, handel of beroep, doordat rekening gehouden wordt met zijn fiscale draagkracht aangezien ze berekend wordt op grond van gegevens en, aangezien het gaat om een belasting op de uitoefening van een nijverheid, handel of beroep, doordat ze de belastingplichtige kan treffen ongeacht de winst die hij eruit haalt;

4° het percentage van 6 pct. kan geen afbreuk doen aan de aard zelf van de belasting; het gaat overigens om een vast percentage waarbij het grondwettelijke gelijkheidsbeginsel in acht genomen wordt; bovendien is het niet de taak van de Raad van State, maar van de toezichthoudende overheid, om te oordelen over het al dan niet redelijk zijn van de belasting, die in het onderhavige geval niet kennelijk onredelijk lijkt, zodat het de Raad van State in geen geval toekomt zich over dat punt uit te spreken;

dat in bijkomende orde, gesteld zelfs dat de omstreden belasting als een indirecte belasting kan worden beschouwd, de verwerende partij betoogt dat ze niet geacht kan worden een octrooi te zijn, omdat "een octrooi een indirecte belasting is op een product dat ter plaatse verwerkt wordt om te voorzien in de algemene behoeften

van de plaatselijke overheid die het invoert (...) en om haar nijverheid en handel te beschermen door de ingevoerde, uitgevoerde of doorgevoerde producten verschillend te behandelen, naargelang ze vervaardigd of binnengehaald zijn binnen de grenzen van de gemeente of erbuiten, waardoor octrooien echte interne douanerechten zijn"; dat de verwerende partij in dit verband opmerkt dat :

- de omstreden belasting niet geheven wordt op een product dat ter plaatse verwerkt wordt;
- ze geenszins geheven wordt op de invoer of uitvoer van hout;
- ze niet ingevoerd is om de plaatselijke nijverheid en handel te beschermen, omdat ze inzonderheid "geheven wordt op het kappen van hout op stam of het binnenhalen van windworp in de provincie Henegouwen, waarbij zulk onderscheid absoluut niet wordt gemaakt";

dat ten slotte, "in uiterst ondergeschikte orde", de verwerende partij aanvoert dat gesteld dat het om een octrooi gaat, "geen enkele wetsbepaling de provincies belet heeft belastingen te heffen", omdat de wet van 18 juli 1860 alleen op de gemeenten, met uitsluiting van de provincies, van toepassing is;

dat de verwerende partij voorts betoogt dat de omstreden belasting, doordat ze geen onderscheid maakt tussen de goederen naargelang ze in de provincie ingevoerd worden of uit de provincie uitgevoerd worden, en derhalve niet als een octrooi kan worden beschouwd, geenszins een belemmering vormt voor het vrije verkeer van goederen binnen België, en daardoor evenmin voor de economische unie van de Staat; dat ze erop laat volgen dat de belasting, om met die unie in strijd te kunnen zijn, onevenredig met het nagestreefde doel zou moeten zijn, wat ze niet is; dat ze nog opmerkt dat de bepalingen waarnaar in het middel verwezen wordt, betrekking hebben op de verdeling van de bevoegdheden tussen de Staat, de

gemeenschappen en de gewesten en geenszins van toepassing zijn op de provincies, doordat artikel 46 van de gewone wet van 9 augustus 1980 niet relevant is, omdat er niet mee beoogd wordt de uitoefening van de bevoegdheden van de lokale overheden te regelen, maar "de juridische waarde van de decreten en verordeningen van de gecentraliseerde overheden te bepalen ten opzichte van de rechtsregels die vastgelegd worden door de gedeconcentreerde of gedecentraliseerde politieke gemeenschappen";

Overwegende dat verzoeksters in hun wederantwoord de nadruk leggen op de omschrijving die in de bestreden verordening van 22 juni 1995 aan de notie exploitatie gegeven wordt, namelijk de aankoop van hout op stam en de verkoop van het zogenaamde gekapte hout, zodat één enkele aankoop van al dan niet gekapt hout op stam aanleiding geeft tot het heffen van de belasting; dat ze onderstrepen dat uit de artikelen 1 en 2 van die verordening geenszins volgt dat die belasting alleen degenen treft die beroepshalve hout op stam aankopen om het opnieuw te verkopen of om het te verwerken, want dat in die bepalingen geenszins verwezen wordt naar de gebruikelijke of professionele aard van de beoogde verrichtingen van het aankopen en verkopen, aangezien in artikel 2, daarentegen, onder "exploitant" verstaan wordt, iedere persoon die hout op stam gekocht heeft met of zonder de grond met het oog op de exploitatie ervan, zodat aan de belasting onderworpen wordt iedere persoon die hout koopt, welk hout geacht wordt noodzakelijkerwijs niet alleen bestemd te zijn om te worden verkocht met het oog op de verwerking ervan, maar ook om onmiddellijk te worden verwerkt; dat verzoeksters betwisten dat uit het jaarlijks heffen van de belasting op basis van een gegeven, de directe aard van de belasting kan worden afgeleid, omdat ze geheven wordt op de koopprijs van hout op stam, die aan de koper aangerekend wordt, en

geenszins een quotiteitsbelasting is die geheven wordt op basis van een gegeven dat de hoeveelheid gekapt hout zou zijn; dat overigens de omstandigheid dat ze jaarlijks geheven wordt op de prijs van het geheel van aankopen, volgens verzoeksters, niets afdoet aan de omstandigheid dat ze een indirecte belasting is die geheven wordt op elke verrichting van aankoop van hout, waarbij de grondslag van de belasting trouwens die aard bevestigt aangezien het gaat om de handelswaarde van het hout, die gelijk is aan de verkoopprijs van het hout op stam of aan de gemiddelde koers van de periode waarin gekapt wordt; dat wat betreft het feit dat, volgens haar, de omstreden belasting onverenigbaar is met de economische unie van de Staat, verzoeksters opmerken dat "in dit verband gevoeglijk verwezen kan worden naar de beperkingen die verboden zijn in het kader van de Europese Unie, waar maatregelen verboden zijn die, al zijn ze zonder onderscheid van toepassing op de nationale dienstverrichters en op die van de andere lidstaten, de activiteiten van een in een andere Staat gevestigde dienstverrichter kunnen belemmeren, waarbij iedere maatregel beoogd wordt die de dienst duurder maakt, die ontraadt er een beroep op te doen of de potentiële klanten belemmert om naar eigen keuze een beroep op die diensten te doen; dat volgens verzoeksters de omstreden belasting, wegens de omvang ervan, noodzakelijkerwijs doorberekend wordt in de prijzen van degenen die, na het kappen van het hout, het opnieuw verkopen, en ze aldus afgewenteld wordt op degenen die het hout verbruiken, waardoor de kostprijs van het gevelde hout aanzienlijk stijgt en de potentiële klanten verhinderd zouden kunnen worden om naar eigen keuze een beroep op de diensten te doen, wat in strijd is met de economische unie waarop de Belgische Staat berust; dat ten slotte, verzoeksters betogen dat het beginsel van die economische unie aldus dient te worden uitgelegd, dat ze zowel de bevoegdheid van de lokale overheden als die van de gemeenschappen en

de gewesten beperkt; dat ze in hun laatste memories onderstrepen dat wat betreft de belemmering die de omstreden belasting volgens hen vormt voor de vrijheid van handel en nijverheid en voor de economische en monetaire unie van België, een belastingheffing niet zodanig discriminatoir mag zijn, dat ze onevenredig met het nagestreefde doel zou worden en de concurrentie zou vervalsen;

dat dit volgens verzoeksters met de omstreden belasting het geval is, omdat :

- uit een verslag van "Infotrade" voor het boekjaar 1994 over de N.V. "EBRAFOR", derde verzoekende partij, blijkt dat de winstmarge van die vennootschap 0,28 pct. bedraagt, zodat, indien de omstreden belasting op haar zou worden toegepast, die marge noodzakelijkerwijs negatief zou zijn;
- de houtsector economische moeilijkheden ondervindt - onder meer wegens de agressieve concurrentie van de landen uit Oost-Europa - zodanig dat de belasting de vrijheid van handel en nijverheid in die sector in het gedrang zou kunnen brengen, wat de Provincie Namen zelf toegegeven heeft, door vanaf 1998, "wegens de rampzalige economische toestand" van het bosbedrijf in de provincie, de soortgelijke belasting die ze ingevoerd had af te schaffen, en wat de provincieraad van Luik vanaf 1995 ook toegegeven heeft, door die belasting af te schaffen;
- er bij de beoordeling van de werkelijke weerslag van de concurrentievervalsing waartoe de omstreden belasting leidt rekening mee dient te worden gehouden dat die belasting "nooit ingevorderd wordt wanneer de belastingplichtige vreemdeling is (er bestaat geen internationale verplichting)"; uit een document van de Inspectie van Financiën betreffende de verdeling van de in het Waals Gewest ingekohierde belastingen volgens de oorsprong van de belastingplichtigen, blijkt evenwel dat één enkele Duitse

- belastingplichtige ingekohierd is, terwijl uit de resultaten van de grootste in "Echo des bois" gepubliceerde openbare aanbestedingen blijkt dat in de loop van het laatste kwartaal van 1994 en van het jaar 1995 zes grote Duitse exploitanten aanzienlijke toegewezen percelen gekocht hebben; die situatie is aangeklaagd tijdens de vergadering van de Hoge Bosraad van 10 december 1997 en is door de burgemeester van Vielsalm bevestigd; volgens verzoeksters leidt die situatie tot een ernstige concurrentievervalsing, aangezien vaststaat dat de winstmarge van een onderneming die bij de beste ondernemingen behoort slechts 0,28 pct. bedraagt;
- noch in Waals-Brabant, noch in Vlaanderen een gelijksoortige belasting geheven wordt en ze in de meeste andere provincies afgeschaft is, zodat 60 pct. van de beboste oppervlakte van het land momenteel dus niet belast is;

Overwegende dat de verwerende partij in haar laatste memories betwist dat de economische unie van de Staat en het gelijkheidsbeginsel en evenredigheidsbeginsel haar fiscale autonomie kunnen beperken; dat ze in dit verband opmerkt dat de omstreden belasting hoegenaamd niet kennelijk onredelijk is, omdat de door verzoeksters aangehaalde cijfers betrekking hebben op andere dan hun eigen vennootschappen, omdat de belasting bovendien alleen geheven wordt op de activiteiten die in de provincie Henegouwen uitgevoerd worden, terwijl de verzoekende vennootschappen activiteiten uitoefenen in andere provincies - waar geen gelijksoortige belasting geheven wordt - zodat de weerslag van de omstreden belasting slechts een klein gedeelte van de totale omzet van de betrokken ondernemingen treft, omdat verder de cijfers die voor één enkele vennootschap aangehaald zijn voor één enkel boekjaar gelden en betrekking hebben op de activiteiten

van die vennootschap op geheel het nationaal grondgebied, en omdat ten slotte de omstandigheid dat de belasting alleen ten laste van de Belgische vennootschappen ingekohierd zou worden, niet relevant en onjuist is : niet relevant, omdat het alleen om uitvoeringsmaatregelen gaat, en niet om de bestreden handeling zelf, en waarvan de wettigheidstoetsing niet onder de bevoegdheid van de Raad van State valt; onjuist, omdat de bij het dossier gevoegde stukken aantonen dat de internationale invorderingsprocedures door de provincie toegepast worden; dat de verwerende partij ten slotte betwist dat in het onderhavige geval arrest nr. 76/90 van het Hof van Justitie van de E.G. van 25 juli 1991 toepasselijk is, omdat "het Verdrag van Rome er niet toe strekt te garanderen dat iedere belasting in gedeelten van het grondgebied van de Europese Gemeenschap verboden wordt, door welk verbod alleen een perfecte concurrentie tot stand zou kunnen komen, zonder enige aanslag die specifiek is voor een bepaalde streek" en omdat in ieder geval het bezwaar ontleend aan schending van het Verdrag van Rome niet aangevoerd is in de inleidende verzoekschriften en derhalve te laat ingediend is en dus niet-ontvankelijk is;

Overwegende dat krachtens de artikelen 41 en 162, tweede lid, 3°, van de Grondwet de uitsluitend provinciale belangen geregeld worden door de provincieraden volgens de beginselen bij de Grondwet vastgesteld; dat naar luid van artikel 170, § 3, eerste en tweede lid, van de Grondwet :

" (...) geen last of belasting (...) door de provincie (kan) worden ingevoerd dan door een beslissing van haar raad.
De wet bepaalt ten aanzien van de in het eerste lid bedoelde belastingen, de uitzonderingen waarvan de noodzakelijkheid blijkt";

dat uit die bepalingen blijkt dat de aan de provincies toegekende fiscale autonomie niet absoluut is; dat de wet aan die autonomie beperkingen kan verbinden;

Overwegende dat, benevens de beperking waarin artikel 16 van de gewone wet tot hervorming der instellingen van 9 augustus 1980 voorziet, namelijk het verbod voor de provincies om belastingen te vestigen of te heffen nadat bij wet te hunnen behoeve ter vervanging andere inkomensbronnen gecreëerd zullen zijn, kunnen zulke grenzen inzonderheid worden afgeleid uit verschillende wetsbepalingen die enerzijds de vrijheid van handel en nijverheid hebben vastgelegd en anderzijds de economische unie van de Staat, om meer bepaald het vrije verkeer van personen, goederen, diensten en kapitalen te garanderen; dat artikel 7 van het decreet van 2-17 maart 1791 bepaalt dat het eenieder vrijstaat, naar goeddunken, elke handel te drijven of elk beroep, bedrijf of ambacht uit te oefenen; dat artikel 6, § 1, VI, tweede lid, 2°, tweede lid, van de bijzondere wet tot hervorming der instellingen van 8 augustus 1980 de gewesten verplicht tot inachtneming "van de beginselen van het vrije verkeer van personen, goederen, diensten en kapitalen en van de vrijheid van handel en nijverheid", alsook "van het algemeen normatief kader van de economische unie (...), zoals vastgesteld door of krachtens de wet (...)"; dat uit die beginselen volgt dat elke geleding van de Staat, met inbegrip van de provincies, zelfs op fiscaal gebied, afzonderlijk geen maatregelen mag treffen die een belemmering zouden vormen voor het vrije verkeer van bepaalde goederen, concurrentievervalsend zouden werken, en, daardoor de vrijheid de handel en nijverheid zouden belemmeren, inzonderheid wanneer het verbruik van producten en de commercialisering ervan hierdoor onderworpen zouden worden aan onderscheiden voorwaarden volgens het gewest waarin zij te koop worden aangeboden;

Overwegende dat, al houden die beginselen geen fiscale neutraliteit in met het oog op een perfecte economische integratie, doordat aan elke entiteit een eigen fiscale bevoegdheid toegekend is, en al dient dan ook te worden gezocht naar een evenwicht tussen het behoud van de economische en monetaire unie van de Staat, de inachtneming van de vrijheid van handel en nijverheid en de bewuste fiscale autonomie, zowel inzake directe belastingen als inzake indirecte belastingen, toch zijn die belastingen, wanneer ze in de vorm van "octrooien" geheven worden, door de wetgever verboden; dat de wet van 18 juli 1860 immers bepaalt dat de indirecte gemeentebelastingen die bekend staan onder de benaming octrooirechten afgeschaft worden en niet meer opnieuw mogen worden ingevoerd; dat die bepaling inderdaad alleen betrekking heeft op de gemeentebelastingen; dat evenwel artikel 82 van de provinciewet van 30 april 1836, dat bepaalt dat de provincieraad "zorgt dat er aan de in-, uit- en doorvoer der eet- en koopwaren geen andere beperkingen worden gesteld dan die welke krachtens de wetten zijn vastgesteld", eenstemmig is uitgelegd als een, ook voor de provincies geldend, verbod om octrooien te heffen, belastingen die ze overigens nooit geheven hadden; dat die bepaling weliswaar opgeheven is bij de wet van 27 mei 1975 tot aanpassing van de Franse tekst van de gemeentewet en de provinciewet aan het vigerende recht en tot invoering van de Nederlandse tekst van de gemeentewet, de provinciewet en de wet van 1 juli 1960 tot wijziging van de provinciewet en de gemeentewet wat de eed betreft; dat evenwel uit de parlementaire voorbereiding van die wet, inzonderheid uit het advies van de Raad van State, blijkt dat die opheffing gewettigd is doordat de bepaling overbodig is wegens het behoud van het beginsel van de vrijheid van handel waarin het decreet van 2-17 maart 1791 reeds voorzag en doordat de octrooirechten in 1860 opgeheven en verboden zijn; dat die bepaling dus niet tot gevolg kan hebben gehad dat

voor de provincies het recht werd ingesteld om octrooien te heffen waarvan de wetgever in 1860 geoordeeld had dat ze principieel in strijd waren met die vrijheid van handel en "tegenstrijdige belangen (schiepen) tegenover die van de rest van het Koninkrijk, een tarievenoorlog, een latente oorlog, maar die uiterst schadelijk was voor het behoud van de nationale eenheid"; dat derhalve dient te worden aangenomen dat de octrooien, algemeen gezien, formeel verboden zijn door de wetgever, en bijgevolg zowel voor de provincies als voor de gemeenten, des te meer daar de economische unie, die in de eerste plaats het vrije verkeer van goederen en productiefactoren tussen de geledingen van de Staat impliceert, in 1980 door de bijzondere wetgever opnieuw bevestigd is;

Overwegende dat een octrooi zich laat definiëren als een indirecte verbruiksbelasting die geheven wordt op het product dat verbruikt wordt en die aldus gevoegd wordt bij de prijs ervan, alvorens het product uiteindelijk bij de gebruiker terechtkomt; dat het kenmerk van een octrooi erin bestaat dat het op het product zelf geheven wordt;

Overwegende dat uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 18 juli 1860, alsmede uit de handelingen ter voorbereiding van het koninklijk besluit van 2 augustus 1860 betreffende het bedrag van de inkomsten van 1859 en de vergoeding voor wachtloon van het personeel ten gevolge van de afschaffing van de octrooien, dat aan de voornoemde wet uitvoering heeft gegeven, blijkt dat niet alleen douanerechten of soortgelijke rechten, maar ook de rechten "op de vervaardiging of de ontginning van bepaalde producten binnen de gemeente, tot de verboden octrooirechten moeten worden gerekend; dat dit noodzakelijkerwijs het geval is met een belasting die geheven wordt op het vellen van bomen of op het binnenhalen van windworp, naar het

voorbeeld van de belastingen die geheven worden op elk ander bodemproduct, waarbij zulk een belasting aldus geheven wordt op een lokaal product, met uitsluiting van de producten van dezelfde aard die hiermee geen uitstaans hebben; dat zulk een belasting, die noodzakelijkerwijs het vrije verkeer van het product buiten de provincie belemmert, door de wetgever verboden is;

Overwegende dat in het onderhavige geval, ondanks de kwalificatie "directe quotiteitsbelasting op de exploitatie van beboste oppervlakten", de omstreden belasting alleen kan worden beschouwd als een verkapt octrooi, zoals het net omschreven is; dat, al wordt ze geheven "op de exploitatie", uit artikel 2 van de verordening van 22 juni 1995 immers blijkt dat, wanneer die belasting door de "exploitant" van de bewuste oppervlakten verschuldigd is, die exploitant omschreven wordt als "iedere natuurlijke of rechtspersoon, die eigenaar van de bossen is of ze gekocht heeft met of zonder de grond met het oog op de exploitatie ervan, en voor rekening van wie het kappen of binnenhalen van windworp uitgevoerd wordt, waarbij de bewuste exploitatie "geacht wordt plaats te grijpen op de plaats waar de geëxploiteerde bossen zich vóór het kappen bevinden"; dat volgens artikel 3 de exploitant een aangifte moet doen van alle exploitaties die in de loop van het belastingjaar plaatsgehad hebben, met, voor elk van die exploitaties", benevens de identiteit van de verkoper, "de verkoopprijs voor elk lot", alsmede, "per gemeente en gehucht, zo nodig per kadastraal perceel, de ligging van de verkochte producten, alsmede (...) inzonderheid het aantal gekapte of te kappen bomen en het volume ervan in kubieke meter, per soort en per categorie"; dat eveneens uit dezelfde bepaling blijkt dat "in geval van persoonlijke exploitatie van het hout (...) de eigenaar, bezitter, erfpachter, opstalhouder of vruchtgebruiker een aangifte dient toe te zenden, waarin de raming van de

totale waarde van de verrichte kappen, alsmede van de waarde in kubieke meter van elk van de gekapte of te kappen producten naargelang van de ligging, de soort of de categorie ervan, vermeld worden"; dat volgens artikel 4 de verkoper de bestendige deputatie in kennis stelt van iedere verkoop die plaatsgehad heeft, uiterlijk twee dagen vóór de dag waarop de kap moet beginnen", met vermelding van "de ligging van het verkochte hout, het volume te kappen hout in kubieke meter, per soort en per categorie"; dat naar luid van artikel 6 het provinciebestuur aan de belastingplichtige "het overzicht (toezendt) van de exploitatieverrichtingen die tijdens het verlopen jaar uitgevoerd zijn"; dat uit die bepalingen volgt dat de belasting uiteindelijk geheven wordt bij elke kap van hout of bij elk binnenhalen van windworp; dat ze dus niet op blijvende en bestendige situaties, maar op afzonderlijke handelingen geheven wordt, zodra die verricht zijn; dat het wel degelijk gaat om een indirecte belasting op het kappen of binnenhalen van hout, en dus om een octrooi dat op de ontginning van een bodemproduct geheven wordt;

Overwegende dat het gegeven dat de belasting berekend wordt op de waarde van het hout dat in de loop van het belastingjaar binnengehaald is, op basis van een jaarlijkse aangifte en op het geheel van de verrichtingen die uitgevoerd zijn gedurende het genoemde jaar, een van de wijzen van inning van die belasting is en aan die belasting niet de aard van indirecte belasting ontnemt, doordat ze verschuldigd is wegens het vellen of binnenhalen zelf - waarvan in de bewuste verordening trouwens, met een overvloed aan details en met veel omzichtigheid, gepoogd wordt de echtheid ervan aan te tonen, en het te situeren en te omschrijven - en ze berekend wordt op grond van de hoeveelheid gevelde of binnengehaalde producten;

Overwegende dat de belasting evenmin kan worden beschouwd als een belasting die geheven wordt op de uitoefening van een beroep, een handel of een nijverheid; dat ze immers zoals net gezegd is, verschuldigd is door iedere "exploitant", namelijk iedere persoon, ongeacht zijn hoedanigheid, ongeacht of hij een private persoon, een publiekrechtelijke persoon dan wel alleen eigenaar van de bossen is en persoonlijke activiteiten verricht; dat de bewuste verordening, die inzonderheid betrekking heeft op dit laatste geval, bepaalt dat de belasting in dat geval geheven wordt op de verrichte kap en op elk van de "gekapte of te kappen" producten, en dit ongeacht of er enige verkoop plaatsheeft; dat de bestreden verordeningen er dus wel degelijk toe strekken eenieder te belasten die hout kapt en binnenhaalt, en niet alleen de personen die beroepshalve aankoop- en verkoopverrichtingen uitvoeren;

Overwegende dat zulk een indirecte belasting, die het product zelf belast en een weerslag heeft op het verbruik, noodzakelijkerwijs het vrije verkeer van goederen tussen de geledingen van de Staat, alsmede de concurrentie belemmert; dat ze niet verenigbaar is met de door de wetgever opgevatte economische unie van België en, zoals gezegd is, het kenmerk van een verboden octrooi vertoont;

Overwegende dat het middel gegrond is, dat er geen grond is om de overige middelen van het beroep te onderzoeken,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De zaken met de nrs. A. 66.632/VI-12.991 en A. 68.455/VI-13.179 worden samengevoegd.

Artikel 2.

Vernietigd worden :

- 1° het besluit van 22 juni 1995 van de provincieraad van Henegouwen houdende goedkeuring van de verordening betreffende de heffing van belasting op de exploitatie van beboste oppervlakten;
2. de besluiten van 22 juni 1995 en 17 oktober 1995 van dezelfde provincieraad betreffende de respectieve aanslagvoeten van de genoemde belasting voor 1995 en 1996.

Artikel 3.

De beroepen worden voor het overige verworpen.

Artikel 4.

De kosten, bepaald op 28.000 frank, komen ten laste van de verwerende partij ten belope van 12.000 frank en van elk van de verzoekende v.z.w.'s "Nationale Federatie der Zagerijen" en V.Z.W. "FEDEMAR" ten belope van 8.000 frank.

Artikel 5.

Dit arrest zal worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als de vernietigde verordeningen.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare
terechtzitting van de VIe kamer, op achtentwintig oktober
achtennegentig door :

de HH. CLOSSET, kamervoorzitter,
HANSE, staatsraad,
LEWALLE, staatsraad,
HARMEL, griffier.

De Griffier,

De Voorzitter,

P. HARMEL.

Ch. -L. CLOSSET.

VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63,
EERSTE LID, VAN DE WETTEN OP DE RAAD VAN STATE,
GECOÖRDINEERD OP 12 JANUARI 1973.